

Дър. вѣстникъ
Всѣкъ вѣкъ седмица
приложенето четири
дѣта въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложенето
въ България 10 лева, а
въ странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Анонсаментъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплатенъ

Всичко, относеще се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи път по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
присматъ — рѣкописи
на седмичното издание
не се поверщатъ

Единъ брой 5 стотинки

Бѣднитѣ.

Прѣдъ празника на радостъта и благостъта, прѣдъ Рождество Христово сме. Той е носителъ на миръ, на благовѣсть и на радостъ.

България даде хиляди скжпи свои синове жертва на бойното поле за най-велико човѣшко дѣло — за дълга къмъ ближнитѣ. За да турятъ послѣдната ржка на почнатото дѣло, четирестотинъ хиляди други нейни синове посрѣщатъ великия празникъ по студове и мразове по долнитѣ и чукитѣ прѣдъ Цариградъ. България ратува за блага та, които прѣди двѣ хиляди години донесе на земята вилеемскиятъ Младенецъ. Тя ратува на тия минути за миръ на Балканитѣ, за правда между държавитѣ, за радостъ и братство между народитѣ.

Нейнитѣ жертви сж неподобни: тя даде цвѣта на синоветѣ си. Тия жертви, които я възвеличиха и удивиха свѣта съ самоотвержението си, почерниха съ хиляди сѣмейства. Почернени сѣмейства ще срѣщнете прѣзъ къща въ всѣки градъ, въ всѣко село и въ всѣка колиба на България. Между почерненитѣ има съ хиляди и бѣдни сѣмейства, които сж изгубили на бойното поле ума и рждѣтъ, що сж ги прѣпитавали. Тия злочести сѣмейства, за които е главно думата ни, ще посрѣщатъ Коледа не само почернени, но и въ най-голъма мизерия. За тѣхъ празникътъ на мира и на радостъта ще е день на сълзи, на гладъ, на студъ. Ще се оставятъ ли тия злочести сѣмейства безъ утѣха и безъ подкрѣпа въ ужаснитѣ рждѣ на отчаянието? Ще се ос-

тавятъ ли безъ братско участие, безъ топла и блага дума?

Не, това не може да се помисли. Не, България, която си наложи свещени жертви за свободата, правата и блага на милиони поробени човѣци на Балканитѣ, която дири въ свободата, братството и въ културата блага за всички балкански народи, нѣма да остави въ мизерия сѣмействата, чийто синове съ живота си ступиха веригитѣ на робството. Не, България ще надникне въ хижитѣ на тия злочести но доблестни сѣмейства, ще обърше сълзитѣ имъ, ще стопли сърдцата имъ съ участието си, ще имъ даде благъ зальгъ и ще намали лютината на мизерията имъ. Така тѣ ще познаятъ, че България, наистина, е най-свършената майка и че нейнитѣ сълзи сж за самоотвержениетѣ ѝ синове, както и нейнитѣ първи грижи за бѣднитѣ злочести сѣмейства.

Тази майка, на която много съсѣди завиждатъ днесъ, знае, че я издигнаха въ очитѣ на свѣта съ доблестъта и самоотвержението си само синоветѣ ѝ на бойното поле — тия, що сложиха доблестно коститѣ си, и тия, що мръзнатъ днесъ по долинитѣ и чукитѣ прѣдъ Цариградъ. Тя ги отхрани. Тя ги възпита. Тя ги вдѣхнови съ най-висши идеали. Тя ги окрили. А въ отплата на това тѣ запечатаха съ кръвта си своята любовъ къмъ нейното призвание и своя дългъ къмъ поробенитѣ си братя, както и къмъ поробенитѣ на Балканитѣ. И ако тя се чувствува днесъ отъ цѣлъ свѣтъ, ако писатели и държавници, чужденци, бързатъ да я титулуватъ „велика“, България знае, че величието си дължи на мръзнецитѣ си синове на позициитѣ, и на първо мѣсто на синоветѣ на хи-

лядитѣ почернени сѣмейства, които съ хиляди ще посрѣщатъ въ люта мизерия великия празникъ...

Длъгътъ къмъ тия двойно злочести сѣмейства е откритъ. Той е общъ. Той е на всички български граждани и най-първо на ония, които не сж пратили членъ отъ сѣмейството си на бойното поле и които не сж засегнати.

Гладуващитѣ, мръзнецитѣ и борещитѣ се съ люти лишения сѣмейства се знаятъ. Най-добрѣ ги знаятъ мѣстнитѣ общини въ градоветѣ и селата. Въ махалата чуватъ тѣхнитѣ писъци, виждатъ тѣхната жалѣйки, знаятъ и тѣхната мизерия. Знае ги и енорията. Тия злочести сѣмейства трѣбва да се доближатъ и пригледатъ. Тѣ трѣбва да се утѣшатъ съ блага и света истина, че тѣхнитѣ хижи, макаръ и утънали въ мизерия и оросявани съ сълзи, сж най-първитѣ въ колибата, селото, града, че тѣхнитѣ паднали бащи, синове и братя сж гордостъта на България и че всѣки самоотвержено падналъ на бойното поле български синъ е листъ въ лавровия вѣнецъ на България, въ вѣнеца на вѣчната слава...

Кой пръвъ трѣбва да доближи прѣдъ великия празникъ хилядитѣ сѣмейства, които се борятъ съ мизерия? Кой пръвъ трѣбва да ги утѣши? Кой пръвъ трѣбва да посочи на незасегнатитѣ отъ войната и особено на ония, които не сж изпратили свой членъ на бойното поле, дълга къмъ борещитѣ се съ мизерия сѣмейства? Кой е най-близкия до тия сѣмейства въ колибитѣ, селата, градоветѣ?

Не трѣбва да се наричатъ по име и нареждатъ тия, които сж най-близки до злочеститѣ сѣмейства. Тѣ се знаятъ сами. Между тѣхъ е и скромниятъ пастиръ,

норийскиятъ свещеникъ. Нека ой пръвъ се притече съ утѣхата си и съ благодѣта си въ злочеститѣ сѣмейства. Нека той пръвъ посочи на енориашитѣ си доблеститѣ сѣмейства, чийто синове сж гордостъ на България, както и общия дългъ къмъ тѣхъ. Нека той пръвъ подири милосърдие и състрадание за доблестнитѣ сѣмейства. Нека той пръвъ се обърне къмъ незасегнатитѣ отъ войната въ енорията си и особено къмъ ония, които нѣматъ членъ на бойното поле. Нека заговори за общия дългъ къмъ бѣднитѣ сѣмейства въ храма. Нека не се бой, че му липсува краснорѣчие: самоотверженіето и примѣра на героитѣ е най-мошното човѣшко краснорѣчие. Нека се обърне къмъ първенцитѣ въ енорията и посочи примѣра на героитѣ. Нека се обърне къмъ мѣстното кметство и нека заедно съ него изпълнятъ дълга къмъ бѣднитѣ сѣмейства, които сж първитѣ най-почетни сѣмейства въ България. Нека не се стѣсни да напише имената имъ и да ги даде на властитѣ. Това е най-висшиятъ евангелски и братски дългъ...

Тс.

Съчувствіята на английската епископална църква къмъ воюващитѣ православни.

Искрени съчувствія показватъ къмъ насъ, воюващитѣ православни християни на изтокъ, членоветѣ на английската епископална църква. Тази църква въ много отношения — по духъ и въручение — е близка, като старокатолишката, къмъ източната православна църква. Въ нея, на първо мѣсто, нѣма духа на надменностъ и еднолично властвуване, както у римската църква, нито пъкъ има крайната разюзданостъ и безцърковностъ, както у протестантитѣ. Тя има и признава иерархията на свещенството, таинствата. И по много точки на християнското си вѣроизповѣданіе е много по близка до ученіето на православната църква, отколкото дори католишката църква. За това още отъ доста отдавна видни архипастири, свещеници, богослови и християни, както отъ православнитѣ църкви, тъй и отъ английската епископална църква правятъ всичко въз-

можно, за да се сближатъ тия двѣ църкви, за да се по близко опознаятъ и за да приготвятъ пътя за едно съединение на англиканската епископална църква съ православната. У православнитѣ особни подържници на тази идея напоследно бѣха починалитѣ прѣди нѣколко деня: Цариградски патриархъ Йоакимъ III и петербургски митрополитъ Антоній. Плодъ на тия усилия за сближение, а отсегнѣ за съединение сж „дружествата за единение на английската църква съ православната“. Такива дружества има особно въ Англия и Русия. Което особно привлича къмъ тази възвишена идея — то е искренностита и любовностиа, които показватъ въ високото дѣло англичанитѣ, когато католицитѣ, като заговорятъ за съединение на църквитѣ, всѣкога и изключително разбиратъ: православната църква просто да се подчини на едноличната воля и власт на папата и безпрѣкословно да приеме нововъведенията и заблужденията на папството.

Тази любовностъ и искреностъ показватъ членоветѣ на английската църква и сега, въ тия толкова критически за насъ моменти.

Ние съобщихме вече за високата и съчувствена мисия, съ която е дошълъ у насъ отъ отварянето на войната свещеникътъ на тая църква Х. Бжкстонъ, братъ на извѣстния Ноелъ Бжкстонъ. Х. Бжкстонъ неотдавна отново е ималъ срѣщи за сега по-вече съ свещ. Д-ра С. Цанкова, съ когото е размѣнилъ мисли освѣнъ по благотворителностиа, що развива той сега у насъ, но още и по редъ въпроси за сближение между англиканската епископална и българската православна църкви.

Освѣнъ помощитѣ, които членове и сдружения въ англиканската църква събиратъ и раздаватъ на раненитѣ и бѣднитѣ балкански правосл. християни, ето, между другитѣ, какви чувства питаятъ и какви съчувствія ни изказватъ въ английската епископална църква.

Веднага подиръ обявяването на освободителната война, на 5 октомврий въ Лондонъ се е състояло събрание на „дружеството за единеніето на английската и православната църкви“, на което събрание прѣдседателтъ на дружеството Архидияконъ *Кипра Поттеръ* е говорилъ за длъжноститѣ на англичанитѣ да окажатъ помощъ на източнитѣ християни. Английската църква трѣбва да окаже на православната църква състрадание и братска помощъ въ борбата за правото дѣло. Изтокъ и западъ трѣбва да обединятъ сърдцата си, ума и волята си за въз-

вишение на съврѣмения политически животъ.

А на 14 ноемврий на събраието на „генералния комитетъ за единеніето на източно-православната и английската църкви“ едногласно била взета слѣдната резолюция:

1. Генералниятъ комитетъ на дружеството за единение на английската и изт.-православната църкви изразява благодарение Всевишнему Богу, а на съюзнитѣ християнски държави принася данъ на удивление за героичната имъ борба; изпраща поздравленията си за великото дѣло, извършено отъ блѣскавия имъ успѣхъ, за Европа, християнството и човѣчеството; изказва съчувствието си на болнитѣ, раненитѣ и осиротелитѣ и се моли за всички, както живи, тъй и отминали въ вѣчността.

2) Генералниятъ комитетъ изказва сжщо искренна надежда, че Цариградъ, императорската столица, основана отъ първия християнски господаръ, главниятъ градъ на източното християнство, грамадното болшинство на който сж християни, сега ще бжде завсѣкога повърнатъ на Европа и на християнството. —

Подобни чувства, съпругнати съ братски дѣла и християнско благомислие, не могатъ да не уравниятъ пътъ за високото единително дѣло.

Л. С.

Народъ-чудотворецъ

Цѣлиятъ цивилизованъ свѣтъ е изуменъ отъ балканскитѣ побѣди. Той си ги прѣдставява, като нѣкаква историческа гатанка. Единъ малкъ и съвсѣмъ младъ народъ въ петъ недѣли разбива стара, изпитана въ многобройни войни армия на цѣла една империя и стои прѣдъ вратитѣ на новия Римъ, готовъ да се впусне въ нова още по-яръстна борба. Новата българска история е величествена и чудесна: повтаря се неравната битка между Давида и Голиата. Сиблейта говори, че въ лицето на юншата Давида богоизбраниятъ народъ побѣди езичницитѣ филистимляне. Това ще рече, религиозно-равствениятъ духъ порази силата на нечестието, богоносецѣтъ побѣди богобореца. И въ настоящата балканска война богоноснитѣ сили разпрѣснаха богоборческитѣ стихии. Чудодѣйностиа на българския народъ се крие въ неговото богоносничество, въ неговото трѣзво богоусѣщане, въ неговата неумомима жажда на правда и свобода, въ неговия неудържимъ усатремъ къмъ правиленъ културенъ и

духовенъ развой, въ неговата интимна мечта да види царството Божие по-скоро осъществено на земята. Побѣди вѣрата на българина въ правотата на своето дѣло, силата, която българскиятъ народъ черпи отъ съзнанието, че неговъ помощникъ и покровителъ е Богъ, и отъ дълбокото убѣждение, че той е призванъ отъ Бога да освободи своитѣ угнетени братя. Въ християнското самосъзнание на българския народъ трѣбва да се дири тайната на неговата чудодѣйностъ. Християнството колкото високо издигна личността, толкова велика мощъ то даде на социалното чувство на народитѣ. То одухотвори и възвиси социалното влѣчение до идеята за братско единение, за братска любовъ къмъ своя ближень. Българскиятъ народъ, благодарение на своя дѣятеленъ характеръ, най-вече е усвоилъ именно дѣятелната, практичната страна на християнството. Това, що мисли и чувствува, той иска да го осъществи; пасивнитѣ мисли и чувства му се виждатъ безсмислени. Вжтрѣ въ тайницитѣ на своя духъ, хранещъ дълбока, макаръ и тиха религиозна вѣра, той не обича чистия съзерцателенъ животъ, а се стреми бързо да улови високитѣ идеи за живота и да ги осъществи. Само въ тѣхната реализация той вижда тѣхната цѣнностъ. Колкото една възвишена идея по-лесно се реализира, толкова тя е по-плѣнителна за него, и безъ всѣкакво съмнѣние и раздвоение той цѣлъ се впуска да я реализира. Религиозността на нашия народъ е повече морална, отколкото догматическа, т. е. той е склоненъ да слави Христа повече чрѣзъ дѣла, отколкото чрѣзъ пѣснопѣяния. Христа той чувствува като творческа сила на новъ животъ. Споредъ религиозното съзнание на народа, който вѣрва въ Христа, той трѣбва да подражава на него, т. е. да твори новъ животъ. А силата, чрѣзъ която се твори новъ животъ, е любовта къмъ ближния. Въ тази именно любовъ на свободния български народъ къмъ поробения се крие тайната на неговитѣ велики побѣди.

У.

Вѣсти по положението.

По примирието. Военниятъ кореспондентинъ на в. „Новое время“ при нашата главна квартира, г. В. фонъ Дрейеръ, печата въ брой 13196

отъ 5 декемврий важна кореспонденция отъ Мустафа-Паша подъ заглавие: „Подъ Чаталджа“. Въ нея, между другитѣ важни за сраженията при Чаталджа свѣдѣния, които остава да се провѣрятъ и прѣцѣнятъ отъ компетентнитѣ по военнитѣ въпроси, говори и за примирието. Споредъ г. Дрейеръ, турскиятъ главнокомандуващъ, Назимъ паша, билъ прѣдложилъ да се почнатъ прѣговори за примирие прѣди чаталджанския шурмъ, т. е. прѣди 4 и ноемврий, но прѣдложението било отхвърлено отъ главната квартира. Сжщото прѣдложение било прието по-късно на 10-и ноемврий, и прѣговоритѣ по него, почнати на 11, се привършили на 21 съ договора за примирието. Въ това съобщение, може би, сж дадени двѣ дати за единъ и сжщъ фактъ.

Прѣговоритѣ въ Чаталджа и въ Лондонъ. Кореспондентинъ на в. „Matin“ отъ Лондонъ, г. Хедманъ, е сондиралъ делегатитѣ на балканския съюзъ и турскитѣ по прѣговоритѣ за мира. Въ съюзнитѣ кржгове били му заявили, че прѣдложениетѣ условия трѣбва да се приематъ или отхвърлятъ отъ Турция и че България не мисли да промѣня гледището си относно граничната турско-българска линия въ Тракия. Въ турскитѣ кржгове, — макаръ още да не знаятъ контрѣ прѣдложенията, които цариградското правителство обсъжда, — го увѣрявали, че Портата никога нѣма да приеме условия тѣй безчестни и тѣй унизителни. Заявили му, че нѣколко часа, слѣдъ като се получила въ Цариградъ депешата на Решидъ паша, съдържаща условията на съюзницитѣ, военниятъ министръ заповѣдалъ на всички офицериде се върнатъ веднага въ полковетѣ на Чаталджа.

— Ето, казаха ми, първия отговоръ на съюзницитѣ.

Питахъ съюзницитѣ:

— Дали въ Чаталджа, когато обсъждахте условията за примирието, турцитѣ не ви попитаха, какви ще бждатъ условията ви за мира? Не казахте ли имъ, каква ще бжде територията, която ще имъ искате?

— Не, отговориха ми: ние не искаме да разискваме това.

„Турскитѣ делегати въ Чаталджа ни искаха условията за мира, но ние имъ казахме, че това ще имъ обадимъ въ бждащата конференция за мира“.

— Но било въ частни разговори, които можакте да имате въ Чаталджа, било на обѣда, който Назимъ паша даде на българскитѣ делегати, било въ приятелски разговори, не доловихте ли нѣкой признакъ за това, което

турцитѣ сж разположени да ви дадатъ“?

— Единственъ признакъ, който забѣлжихме, е слѣдниятъ: единъ отъ турскитѣ делегати попита единъ отъ българскитѣ:

— Каква управа ще въведете въ Македония и въ Солунъ?

„Ние можакме да заключимъ отъ това, че Турция вече е въ жалѣйка за Македония, включително съ Солунъ.“

„Другъ признакъ, който имаме, се съдържа въ изпратеното писмо отъ Кямилъ паша на царъ Фердинандъ: това писмо бѣ написано по начинъ та да се вѣрва, че Турция е готова всичко да приеме.“

„При това, когато Кямилъ паша поиска отъ посланицитѣ на великитѣ сили да се намѣсятъ да добиятъ отъ насъ примирие, той казалъ: „Ние ще направимъ на съюзницитѣ всички концесии“.“

— Да, казахъ на моитѣ събесѣдници. Но не мислите ли, че откогато турцитѣ говориха по този начинъ, тѣ сж се съвзели и че днесъ тѣ иматъ съвсѣмъ други идеи.

— Очевидно. Тѣ, не ще дума, сж измѣнили идеитѣ си, но ние, ние не сме измѣнили своитѣ, и нѣма да ги измѣнимъ.

Решидъ паша ми каза:

— Турция не е прѣстанала да дава неоспорни доказателства за желанието си да се тури край на страшното кървопролитие. . .

„Ние поискахме примирие, не защото се боехме, че българитѣ могатъ да засвоятъ Цариградъ — ние знаемъ, че силитѣ нѣма да позволятъ да ни взематъ Цариградъ — ние искаме примирие да се тури край на ужасната касапница. . .“

„Ние искаме да ускоримъ колкото се може прѣговоритѣ въ Лондонъ. Когато се откри конференцията, азъ, веднага подирѣ тържествено ѝ окриване отъ съръ Едуаръ Грей, поискахъ да почнемъ работа. . . На другото заседание азъ поискахъ условията на съюзницитѣ.“

„Балканскитѣ делегати не пожелаха да ги означатъ.“

Днесъ се знаятъ тѣхнитѣ условия за миръ. Тия условия никой турчинъ, киквото и да е положението му, най-високо или най-долно, нѣма да приеме.

„Да се откажемъ отъ Одринъ, отъ Солунъ, това ще бжде смъртъ за Турция въ Европа; да се откажемъ отъ островитѣ въ Егейско море, ще рече да туримъ въ опасностъ Мала-Азия“.

Турскитѣ контра-прѣдложения. Свидѣтели сме на нова турска дързостъ, която възмуцава цѣлъ свѣтъ. Като забрави, че моли три пж-

ти за примирие, за което подири и съдействието на великитѣ сили прѣдъ съюзнитѣ балкански държави, турското правителство излиза сега съ слѣднитѣ контръ-прѣдложения :

1. Одринскиятъ вилаетъ да остане подъ прѣката турска управа.

2. Македония да стане княжество съ столица Солунъ подъ сюзеренитета на султана, съ князь избранъ отъ съюзницитѣ и назначаванъ отъ султана. Князътъ да бѣде протестантинъ отъ неутрална държава.

3. Албания да стане автономна подъ султаски суверенитетъ съ князь отъ отоманското императорско сѣмейство, избираенъ за петъ години съ възможностъ да се продължава мандата му.

4. Всички бѣломорски острови оставатъ на Турция.

5. Критскиятъ въпросъ не подлежи на разрѣшение отъ конференцията за мира, а ще се уреди между Турция и великитѣ сили.

Делегатитѣ на балканскитѣ съюзни държави отхвърлили единодушно турскитѣ прѣдложения, като не приемливи и главно като такива, които не може да съставляватъ основа да се водятъ прѣговори. Отоманскитѣ делегати, поканени да прѣдставятъ нови контръ-прѣдложения, които по основа да бждатъ еднакви съ тия на съюзнитѣ държави, обѣщали да съобщатъ въ Цариградъ направенитѣ бѣлѣжки отъ балканскитѣ делегати. Запитани отъ послѣднитѣ, прѣдявенитѣ контръ прѣдложения послѣдния думаѣли сж на Турция отоманскитѣ делегати не отговорили. Великитѣ сили сж направили внушителни постѣпки въ Цариградъ, като сж поканили Портата да побърза и приеме прѣдложенията на балканскитѣ съюзни държави.

Безсъвѣтна игра. Подъ това заглавие в. „Новое Время“ въ броя си отъ 17 и того изказва възмущението си отъ държитѣ турски прѣдложения. Балканската агенция прѣдава сжщия день подлиннитѣ думи на статията. В. „Новое Время“ пише :

„Друго наименование, освѣнъ безсъвѣтна игра, не може да се даде на прѣдложенията, съ които вчера турскитѣ пълномощници въ Лондонската конференция за миръ очудиха цѣлия свѣтъ. Направенитѣ отъ Решидъ паша прѣдложения сж едно прѣдизвикателство къмъ здравия смисълъ. Турскитѣ пълномощници едва ли върватъ сами въ сериозността на своитѣ прѣдложения. Покрай надеждитѣ си на съперничество между гяурскитѣ държави, турцитѣ прѣувеличаватъ накарнеността и изнуреността на съюзнитѣ войски, ала у послѣднитѣ побѣдоносниятъ духъ не е изчезналъ. За прѣкаленитѣ турски

искания не могатъ да бждатъ обвинявани само турскитѣ делегати: значителна частъ отъ вината пада и върху прѣдставителитѣ на великитѣ сили въ Лондонъ. Нѣма дипломатъ, който би поелъ ролята на честенъ посрѣдникъ. Нѣмскиятъ печатъ насърчава Турция. Като виждатъ тѣзи насърчения отъ Германия и Австрия, турскитѣ делегати ще проявятъ още много неотетѣпчивостъ и наглостъ. Силитѣ трѣбва да дадатъ на Турция да разбере, че въ по-нататъшния ходъ на събитията тя може да изгуби и Цариградъ“.

Прѣговоритѣ. Въ понѣдѣлншното заседание турскитѣ делегати заявили, че инструкциитѣ имъ сж непълни. Заседанието, прѣдседателствувано отъ г. д-ръ Данехъ, се отложило за срѣда съ декларация отъ съюзнитѣ делегати, че, ако турскитѣ допълнителни условия не бждатъ неудовлетворителни, ще послѣдва ултиматумъ . . .

Дневникъ.

Болницата на Н. Величество Царицата въ Пловдивъ Пишатъ ни отъ Пловдивъ: Грижитѣ на Н. В. Царицата за раненитѣ изобщо, а частно за ония оставени на лѣчение въ болницата ѝ, удивяватъ посѣтителя. Въ декорираниитѣ съ борови клончета стаи при влизане окоето се спира на скромното иконостасче съ двѣ икони и каченото прѣдъ тѣхъ кандилце, което редовно се запалва срѣщо празнични дни отъ внимателнитѣ милосердни сестри, а често и отъ самитѣ ранени. Надъ всѣко легло е окачена малка позлатена иконичка, а върху гърдитѣ на всѣки храбрецъ блещи емблемата на християнската побѣда — кръстче, или медалионче съ лика на нѣкои мъченикъ за Христо вата вѣра.

Раненитѣ се посѣщаватъ редовно отъ Негово Благоговѣйство свещеникъ Ал. Поповъ, който прѣкарва между тѣхъ по нѣколко часа, чете имъ отбрани четева, държи имъ бесѣди и всичко това дѣйствува тъй благотворно върху измъчената отъ тежки болки душа. Но грижитѣ на милосърдната Царица отиватъ много подалечъ. Въ желанието си да се удовлетворяватъ, колкото е възможно духовнитѣ нужди на нараненитѣ, оставени на лѣкуване въ болницата, Царицата е виявила желание да имъ се отслужва вечерня срѣщо празнични дни, а сжщо и прѣзъ седмицата, когато е възможно.

На 7 того Негово Благоговѣйство свещ. Александръ Поповъ е отслужилъ първата вечерня и слѣдъ свършването ѝ се обърналъ къмъ раненитѣ храбри воинници съ дълбокопрочувствена рѣчь.

Скрѣбна вѣсть.

Извѣстяваме на роднини, приятели и познати, че.

Тодоръ С. Кирчевъ

(Запасенъ подпоручикъ отъ Дунавския полкъ, лисансие по правото отъ женевския университетъ), на 15 октомврий т. г. е падналъ убитъ при с. Колиби въ най-цвѣтуща възраст, 29 год. Нека Всеблагия Богъ та упокои милия ни, Теодорчо, дѣто има свѣтъ животень.

Отъ дълбоко опечаленото сѣмейство свещ. *Савва С. Кирчевъ.*

Гор. Орѣховска Окол. Църковна Ливница.

Обявление

№ 91.

Обявява се, че на 21 януарий 1913 год. ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция въ помещението на ливницата за отдаване на прѣдприемачъ доставката на (200) двѣстѣ пакета оуланъ памукъ № 4.

Приблизителната стойностъ на доставката е 2000 — лева, а искания залогъ — 100 — лева.

Офертитѣ ще се приематъ отъ 3 до 4 часа послѣ обѣдъ на горѣозначения день.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присѣтственъ день въ ливницата.

Гор. Орѣховица

11 Декем. 1912 г.

Прѣдседателъ :

Свещ. П. Моловъ.

Печатница „День“ — София